

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Joannis Pierii Valeriani Bellunensis Hieroglyphica, Sive De
Sacris Ægyptiorum Aliarumque Gentium Literis,
Commentariorum Libri LVIII**

Valeriano, Pierio

[Lipsiae] ; Francofurti Ad Moenum, 1678

Luctus.

urn:nbn:de:hbz:466:1-14259

FUNUS. CAP. XVIII.

Et quoque apud aliquos inter ferales habita. Nam apud Rhodios ludifunebres in honorem Tlepolemi celebrabantur ab impuberibus pueris Populo coronatis.

Quo dicitur
semin n. h.
fructum se-
rat.
Plin. lib. 17.
c. 10.

TEMPUS. CAP. XIX.

Per eam tempus etiam indicabant: propterea quod arbor ea bicoloribus sit foliis prædita, ex quo præcipuas ipsius temporis partes, quippe diem ac noctem referre videatur. Ideoque Probus Herculi dicatam ait, quod Phyci tempus per Herculem interpretantur. Quinetiam hoc habet Populus commune cum tempore, quod ejus folia post solstitium circumaguntur: nec alio argumento certius intelligitur fidus confectum, ait Plinius. Sunt vero & aliæ arbores, quæ foliis bicoloribus variaz conspiciuntur, ut salices, oleæ, citri: in illis tamen color pene idem, licet ab una parte dilutior, ab altera densior atque coloratior habeatur. In populo vero, hæc præsertim quæ alba nuncupatur, nam ea est Alcida gratissima, ut Maro, & in ejusmodi accipitur significatum, candor ex una parte pene niveus ac cerussatus, ex altera porracei folii instar validissimus. Narrant nonnulli fabulam, Herculem cum ad inferos descendit, ejus arboris coronam gestasse, atque eam foliorum partem quæ foris conspicua erat, fuligine tetri chæus obscuratam, quæ interius condebatur sudore ablutam candidiorem evasisse: inde cum furculos eos in Acheruntis ripa sevisset, seminum id late propagatum. Sedenim ut apud Pausaniam est, Hercules Populum albam ex Theprotide regione juxta Acherontem fluvium genitam ad Græcos transtulit, atque hinc locus fabulæ datus. Acheron enim Theprotidis fluvius leucem, quæ alba est Populus, passim fert, perinde ac Alpheus oleastrum, Alopus Bæotia juncos, Menander myricas, Perseam Nilus.

Lib. 16. 13.
Eleg. 7.
Olympioni
cus in libro
de planta.
Fabula.

DE APIO. CAP. XX.

Ex herbis vero ante alias omnes maximè ferale est apium. Neque tamen hic ego contenderim, utrum Selinon atque Petroselinon idem sint, an aliquid inter se dissideant, quam provinciam sibi doctissimi hac ætate viri suscipere, satis habiturus, si, quæ ad hieroglyphica quomodocumque pertineant, significata commemoravero.

Plin. lib. 27.
cap. 8.
πρωσιν
cu Ναιμα
cu σελι-

NEMEEVS VICTOR. CAP. XXI.

Hominem apio, verum eo viridi, coronatum, Nemeeorum victorem significare magis vulgatum est, quam ulla indigeat repetitione. Quodque ea certamina in Archemori, ita ab Amphiarao vocitati, celebritatem instituta essent: quamvis nonnulli dicant, Herculem Nemeeo Leone domito certamen id sacravisse, cujus pretium apium esse voluerit. Ideoque Leonis herbam apium appellatam, de qua Pindarus Numeeis Alcimedæ Aginetæ, *βοτάνη πένυ πού' ἀλέοντι* & *νικασυνή*. Historia tradit herbulam hujusmodi ex Archemori sanguine progenitam. Alii volunt inde Leonis herbam dictam, quod apium in Nemea latissimè vulgoque proveniret, qua Leo ibi verlatus affluenter admodum pasceretur.

πλετμέ-
vos. Coro-
na in Ne-
meeis ex a-
pio conne-
xa.
Lucianus,
D. Gymna-
sion.

LUCTVS. CAP. XXII.

Nimirum igitur apium luctus indicium est, quandoquidem herba ea, ut Pindari interpretes ajunt, est inferis sacra, luctuque dedicata. Nam, ut Græci authores prodidere, terrestre admodum est: effunditur enim libenter humi, plurimumque occari gaudet, ut solo propinquius adhærescat. Satum ejus semen, ut aniculæ nostræ fabulantur, ad inferos proficiscitur, prius quam enascatur. Orta inde fabula, quod ob soliditatem atque duritiem, quæ præditum est, aliquanto diutius quam alia intra terræ viscera morari videatur. Itaque mortalis Opheltæ, qui mox Archemorus, terreno fuit honore decorandus: ex quatuor enim illis insignioribus certaminibus, Olympiis, Pythiis, Isthmiis, Nemeis, ut Archias:

Οἱ δύο μὲν θνητῶν, οἱ δύο δὲ ἀθανάτων.
Sunt duo mortali, sunt duo sacra Deo.

Nnnn 3

Morta-

*Quia mor-
tem Am-
phiaras &
a principio
Gita effat
vaticinatus
de quo prin-
cipium, p. 4.
D. mors.*

*Timoleon-
is apoph-
thegma &
p. 114.*

Mortales Archemorus, & Melicerta, qui & Palamon Dii, Jupiter & Apollo. Præmia, Apollini Laurus, a qua pomi etiam nomine nuncupatur, ob grandiores baccas, quæ Laurus Delphica producebat, unde coronæ illæ decerpebantur, de quo vide apud Lucianum. Jovi oleaster, Palamoni pinus aut aridum apium, viride vero Archemoro, olimque olea. Minime vero prætereundus hic locus est, ad utrumque significatum funeris & victoriæ optime accommodatus: quippe cum Timoleon copiarum Græcarum dux, audito Bomilcaris & Afrubalis Carthaginensium adventu, qui classe bene magis comparata missi fuerant ad Græcos tota Sicilia pellendos, ipse cum quinque tantum peditem milibus, & equitibus mille, hostibus occurrere statuisset, profectusque Syraculis cum ad Crinifium anem, quo sciebat hostem venturum, processisset, factus est obviam milibus apium ferentibus: perterritis omne militibus, qui apio sepulcra coronari non ignorabant, quem morem Plutarchus in Sympoliciis enarrat: vulgatumque erat inter Græcos adagium, incurabilem valetudinem apio indigere. Imo, inquit Timoleon, Coronæ vobis vel ante victoriam offeruntur, ad id scilicet alludens, quod Isthmiis victores apio coronabantur: dictumque eventus comprobavit, Carthaginensibus post die victis profligatisque maiore suorum civium strage, quam unquam antea passi essent, insigni ac memorabili victoria Timoleonti acquisita. Sane plerisque in antiquorum monumentis, & in adscutis cantharis atque carchæis, apium observes, quippe mortis atque lucus indicium. Eo autem sepulcra, & alia mortuorum conditoria subterni solita priusquam cadavera inferrentur: eaque de causa cum veteres in convivii omnibus fere aliis coronamentorum generibus uterentur, flores & herbas omnes huc admiscerent, uno in primis apio, utpote quod nihil ad hilaritatem faceret, abstinabant.

DE MYRTO. CAP. XXIII.

*An gula
prima fer-
tur Circeis
in Egeporis
tumulo si-
sa.*

Est & Myrtus inter funestas arbores adnumerata, qua Thebis qui vincerent Jolea, coronabantur, de qua Pindarus in Isthmiis, ἔμμελοθὲν κἀρα μύρτος ὀδὴ ἀνήγ. Fuit autem Joleus heros apud Thebanos divinis cultus honoribus, ad cuius tumulum Jolea ludos celebrabant, & huiusmodi coronam ex Myrto præmium instituerant: propterea quod, inquit interpretes, funebri esset arbor. Verum cum longe plura sint ab ea & genii & voluptatis significata, inter funestas has Myrtum profus inferere nolumus, sed eam cum latioribus, Rosa, Hedera, & quibusdam aliis conventiori loco pangendam existimavimus.

DE SALICE. CAP. XXIV.

Sal. 136.

Postea vero quam iusta iis, qui præclaro fuerunt ingenio, rite per solvimus, tempus est ut ad latiora convertamur argumenta. Promiferam enim superioribus diebus (Grana) tibi, priusquam finis hoc incideret, de Salice, de Maro, de Caprifico, de Loro, quæ deducita essent hieroglyphica præscribere. Ea igitur in hunc modum disponemus.

VINCULUM CAP. XXV.

Sal. 136.

Salicem in primis esse vinculorum symbolum, tum ex quotidiano ejus virgulti usu manifestum, ad id enim plurimum comparatur: tum Divinæ etiam literæ attestantur, cum Judæos dicunt patris abductos sedibus, miserimo Babylonis incolatu organa sua in salicibus suspendisse, de quo paulo post.

CASTITAS. CAP. XXVI.

*Ideoque à
Gracis a-
gnon dicitur
Plin. lib. 14.
cap. 9.*

Quod autem nonnulli ajunt salicem castitatis indicium esse, tamen de ea nihil Aegyptii, non incongrue tamen confictum est: sive sit propter vinculi significatum, quod ejus materia sit plurimum apta vinculis, atque ideo coercitionis indicium sit: & castitas ipsa modo zona, modo campestri modo alio atque alio vinculo coercenda præcipitur. Sive sumptum ab Amerina salice quæ lectis accubilibus imposita, castitatem inducit. Sive ab eo, quod plerique authores tradunt, folia hujus arbo-